

Uliul și găinile

Grigore Alexandrescu

Ion prinse un uliu și, ducându-l acasă,
Îl legă cu o sfoară,
Lângă coteț afară.
De o vecinătate așa primejdioasă
Găini, cocoși și găște întâi se îngroziră,
Dar cu-ncetul, cu-ncetul se mai obișnuiră,
Începură să vie cât coala să-l privească,
Încă și să-i vorbească.

Uliul cu blândețe le primi pe toate;
Le spuse că se crede din suflet norocit
Pentru vizita-aceasta cu care l-au cinstit.
Dar îi pare rău foarte căci el însuși nu poate
La dumnealor să vie,
Vizita să le-ntoarcă după-a sa datorie.

Mai adăugă însă că dacă dumnealor
Îi vor da ajutor
Ca să poată scăpa,
El le făgăduiește

- Și Dumnezeu cunoaște cum vorba și-o păzește -
Că la orice primejdii va ști a le-ajuta:
Încă din înălțime, el le va da de știre,
Când asupra-le vulpea va face năvălire.

Astă făgăduială
Nu mai lăsă-ndoială;
Și găinile proaste, ce doreau să găsească
Pe cineva destoinic să va să le păzească,
S-apucară de lucru: azi, mâine, se-ncercară,
Și cu ciocuri, cu unghii, abia îl dezlegară.
Uliu-și luă zborul. Dar se întoarse-ndată
Și răpi o găină, pe urmă două, trei,
Pe urmă câte vrei.

„Ce pază este asta? strigă una cu jale,
Vorba măriei tale
Era să ne păzești,
Iar nu să ne jertfești.”

- „O! eu știu foarte bine cuvântul ce v-am dat,
Și ce fel m-am jurat.

Dar când mă juram astfel, eram legat, supus,
Acum însă sunt slobod și vă vorbesc de sus”.

Eu, de-aș fi fost găină, nu l-aș fi slobozit:
Dumnealor au făcut-o și văz că s-au căit.
Uliii sunt cinstiți,
Când sunt nenorociți.